

Trang Nhật Ký Buồn

Ngày... Tháng... Năm...

Em tưởng rằng mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, những những gì em viết vào con này, và em hiểu rằng, em cần phải rời đi với số thật.

Em mất anh rồi, mà nơi này hôn, thật số thì em có anh bao giờ nữa nữa mà mất. Tình cảm anh dành cho em chỉ là Vay mà em lại coi nó như một thiên nhiên này màu sắc. Bây giờ thì nó đã tan rồi, có chăng chỉ còn là số nhớ nhồi trong lòng em. Em khóc rất nhiều, em đã làm tưởng như rồi ngay hôm nay em mới chợt tỉnh ra thì đã qua mong mang. Thời gian sẽ chẳng bao giờ quay trở lại. Anh đã ôm em, hôn lên mái tóc của em, hôn vào nơi mắt em khiến em hạnh phúc nên trao nước mắt. Anh đã liếm hết những giọt nước mắt nóng bỏng rồi. Em vui mừng hạnh phúc, em kiên nhẫn lên, hôn vào nơi môi của anh mà cảm thấy toàn thân mình nóng hổi, em không thể kìm lòng ... Chỉ mong sao anh đừng tan biến. Em cảm thấy như hôm khi anh đưa tay lên vuốt em vào ngực em vào eo như vuốt nua rồi anh bóp thật mạnh nhờ muốn làm bé tan tã vui nó tròn của em. Anh nâng ngực em và đặt vào đó một nụ hôn chắc chắn. Anh lại nắm lấy nết thật mạnh rồi kéo ghét cái này vu. Em cảm nhận vồn này nữa mà vồn thay thích thú lắm.

Tìm em khắp đơn đáp, Em nhìn sâu vào nơi mắt anh mà muốn nói "Anh ơi, em chờ nước yêu bao giờ". Oí lần nữa tiên em tiếp xúc với da thịt anh. Tâm trạng của em thật là lạ lùng lắm sao, em thấy nóng bỏng, hơi hóp và rón rần rùng rùng. Em mê mẩn với những cảm giác mới lạ này.

Em tưởng rằng anh đã là của em, những gì đã xảy ra chiều hôm ấy, nên bây giờ em vẫn còn nhớ rõ mọi ngay hôm qua. Gia mà nhớ em có thể quên nước, những nó cứ ám ảnh em mãi mãi thôi.

Anh dùng hai bàn tay ký hiệu rõ khắp người em. Anh xoa bóp trên ngực, bụng rồi tiến về phía dưới vào âm hộ em. Bàn tay anh rồi nên như là em rón rồn nên rồi. Em trở nên nhớ một tưởng gọi sung sướng và niềm vui. Một lát sau, người em nổi lên, tay em quờ quàng, chân em co duỗi vô chông, thân người em rú rú ra. Em cảm thấy xấu hổ khi ở dưới hàng em có một dòng nước nhờn chảy ra nằm nữa mà em không thể nào ngăn lại nước. Em này người lên, bắt chước vào người anh.

Bây giờ thì sụp đổ tất cả rồi. Anh chỉ là ngọn gió bay xa, thổi qua em một lần duy nhất, một lần thôi cũng đủ cho em hiểu thế nào Tuy vậy những trang nhật ký này này em coi đó là một kỷ niệm đẹp, đẹp những buồn.

Anh đã hôn vào cổ mình em, liếm những sợi lông mềm mịn. Trời ơi em nên lên thật số, hồi đó của em đơn đáp hơi thúc. Anh hôn lâu lắm, lúc đó em nhớ là không còn biết gì nữa. Em ngóng ngóng lại và trần mình rên lên nho nhỏ. Anh tiếp tục xoắn vặn mình về vào cái mồm nước rồi nuốt dần vào bên trong. Có lúc em sung sướng quá muốn hét to lên, em có người, này lên rồi quan quai rên rã.

Anh ơi, những gì em viết anh sẽ chẳng bao giờ nước nước nữa, nó trở thành vô duyên lắm. Em sẽ cắt đứt ký ức lúc nào đó anh, em sẽ nằm ra nước và sông mãi trong mơ. Em yêu anh, những anh lại rất tàn nhẫn coi em như Có hàng em trở nên ghen ngạo.

Anh còn nhớ không, cái dòng vật to và cứng nữa mà anh tổ tổ an vào cổ mình em. Nó chui nữa có nước vào cổ mình em, vay mà anh cứ nuốt vào, rồi anh lại tổ tổ an sâu vào thêm. Em thấy vồn rất vồn te te khoan khoái. Anh ơi, oí thật là một cái cảm giác vô cùng sung sướng. Khi anh an vào thật sâu, em thấy như xe ruot, em bắt khóc thì anh rót vào tay em "Em ngừng khóc và ngừng buồn anh nhé...!".

Em vẫn có cảm giác này, những em rằng chờ nữa. Em cần rằng lại. Tổ tổ cái cảm giác này ay pha vào số niềm vui sung sướng. Rồi mỗi lần anh an mạnh dòng vật vào tổ cùng em thì em thấy sung sướng. Em sung sướng nên mặc phải rung mình lại. Số sung sướng càng dần dần em đã muốn làm nữa. Hàng em đột nhiên nên nước nhột nhột.

Anh an vào sâu quá rồi. Em thôi đơn đáp dứt đoạn. Em rên rã một cách không tổ chức. Số sung sướng này lên tới tận đỉnh. Em quíu trần mình lại. Em hét lên. Anh lại nấc vào thật gap thật lại. Anh ôm cứng người em. Anh bắt mạnh một giọng nước

nóng hổi vào lòng em nhờ sưởi ấm. Em hét lên thật lớn, ối chào em thật sung sướng quá rồi. Anh kiệt sức quá làm em gần ngất thôi.

Em lang lang hồ hởi giây phút ai an ủi nhau tiên. Em không còn là con gái nữa rồi. Không còn ngây thơ trong trắng nữa. Em đã biết được mùi vị của ái ân.

Ồi gì em đừng gặp lại anh. Nhìn sâu vào đôi mắt anh. Những em lại chết thêm. Chẳng còn gì để hy vọng dù đó là một tia sáng nhỏ. Em sẽ quên những gì mà anh đã cho em. Tại sao em phải yêu anh và phải suy nghĩ về rồi thất vọng. Tất cả em sẽ coi đó chỉ là một giấc mơ, hay là một câu chuyện cổ tích.

Ngày... Tháng... Năm...

Hết
Anh Khoa